

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoPr/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716211272
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6716211272.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a členov senátu JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, právnej veci žalobcu: K. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom V. XXX/X, XXX XX L. nad E., zast. JUDr. Jaroslavom Spáčom, advokátom AK Žiar nad Hronom, so sídlom ul. SNP 96, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanému: Nemač Slovakia, s. r. o., so sídlom Ladomerská Vieska 394, 965 01 Žiar nad Hronom, IČO: 36 042 773, zast. AK SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 10.596,- Eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo dňa 20. marca 2017, č. k.: 6Cpr/3/2016-62, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd žalobu zamietol, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.
2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou zo dňa 29. júla 2016 doma a zaplatenie 10.596 EUR. Podaním zo dňa 19. decembra 2016 žiadal zmenu petitu s tým, že sa domáhal určenia, že za škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedá žalovaný. Nárok odôvodňoval s poukazom na ustanovenie § 195 ods. 1, 4, 6 a § 196 ods. 1 písm. a) a b) Zákonníka práce. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.
3. Po vykonanom dokazovaní súd vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP, pretože Sociálna poisťovňa mu uložila povinnosť podať na súd určovaciu žalobu v lehote do 29. júla 2016. Táto žaloba bola podaná na súde až 22. 12. 2016, teda po uplynutí lehoty, na ktorú bol žalobca odkázaný Sociálnou poisťovňou. Samotná Sociálna poisťovňa uviedla, že ak v ňou určenej lehote jej nebude doručená kópia určovacích žalob, bude pri posudzovaní nárokov poškodeného na dávky z úrazového poistenia zodpovedného zamestnávateľa vychádzať z dôkazných prostriedkov, ktorými disponuje. Z toho vyvodil, že žalobca nemohol už mať a ani nepreukázal naliehavý záujem na žalobe, pretože určovaciu žalobu na súd doručil po uplynutí lehoty, ktorému bola stanovená, preto žalobu zamietol.
4. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 364 CSP, a to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tak aj k nesprávnemu právnemu záveru, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ustanovenie § 137 písm. c) CSP, keď v danom prípade je nepochybné, že žalobca utrpel škodu na zdraví chorobou z povolania, za ktorú objektívne zodpovedá zamestnávateľ u ktorého bola choroba z povolania zistená. Z predpisov o sociálnom poistení vyplýva, že náhradu škody poskytuje Sociálna poisťovňa. Na postupe Sociálnej poisťovne je správne to, že požadovala od zamestnávateľa, aby, ak svoju zodpovednosť neuznáva, domáhal sa určovacou žalobou, že za škodu nezodpovedá. Vyslovil názor, že ak ten tak neurobili za škodu objektívne zodpovedá. Poisťovňa má plniť a ak sú tu akési nároky medzi poisťovňou a zamestnávateľom z titulu neuznania zodpovednosti, ide o vzťah medzi poisťovňou a zamestnávateľom. Poškodený, u ktorého bolo poškodenie zdravia preukázané a zdokumentované, účastníkom takéhoto vzťahu nie je.

5. Naliehavosť právneho záujmu na určení, či zamestnávateľ za škodu zodpovedá, nie je v skutočnosti na strane poškodeného, ale poisťovne. Resp. naliehavosť právneho záujmu na určení, že zamestnávateľ za škodu nezodpovedá, je na strane zamestnávateľa.

6. Naliehavosť právneho záujmu na strane poškodeného - žalobcu, je len v tom, že sa stal rukojemníkom týchto dvoch strán a je mu uložená povinnosť ich konflikt vyriešiť. Toto súd do úvahy nevzal. Žiaľ, v súdnej praxi sa takýto postup štandardizoval a hoci rozhodnutie o zodpovednosti či zbavení sa objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú chorobou z povolania nemá v konečnom dôsledku žiadne následky na povinnosť plniť zo strany Sociálnej poisťovne, poškodený má plnené, ale so značným časovým odstupom.

7. Pokiaľ súd žalobu zamietol, že nepodal určovaciu žalobu včas, ide o intenzívny výklad vyjadrenia Sociálnej poisťovne a je vytrhnutý z kontextu. Žalobca nemusel prejavíť vôľu riešiť spor súdnou cestou, lebo odškodnený by bol, pričom prejavíť vôľu neznamená, že musí striktné uposlúchnuť doporučenie alebo postup. Taktiež dodržal lehotu, hoci sa nejednalo o lehotu prekluzívnu, maximálne poriadkovú. Absurdnosť tohto sporu vidí v tom, že bez ohľadu na jeho výsledok, ten, kto bol poškodený na zdraví, bude síce odškodnený tak či tak, avšak s omeškaním. A hrozí, že bude poškodený aj tým, že by mal znášať trovy úspešného účastníka konania bez toho, aby bola záležitosť ustálená čo do zodpovednosti za objektívne poškodenie zdravia. Zamietnutie návrhu v konaní vyvolanom na podnet nie účastníka konania totiž nevyriešilo nič.

8. Preto žiadal, aby súd určil, že za škodu spôsobenú žalobcovi zodpovedá žalovaný s tým, že škoda bola spôsobená bez zavinenia žalobcu.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 16. februára 2017. Uviedol, že neexistuje naliehavý právny záujem na určení, že žalovaný je zodpovedný za škodu spôsobenú žalobcovi chorobou z povolania, navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Uviedol, že žalobca vo svojom návrhu žiadal, aby súd vydal platobný rozkaz, v zmysle ktorého mal zaviazat' žalovaného na uhradenie čiastky vo výške 10.596 EUR s príslušenstvom, teda žiadal o splnenie povinnosti podľa citovaného ustanovenia § 137 písm. a) CSP, čo bolo v rozpore so zákonným postupom vo veci nárokov z choroby z povolania a rovnako v rozpore s výzvou Sociálnej poisťovne. Následne žalobca doručil súdu návrh na zmenu petitu, ktorý zodpovedá ustanoveniu § 137 písm. c) CSP. Žalobca však opomenul podstatnú náležitosť nároku uplatneného podľa tohto ustanovenia, ktorú tvorí preukázanie naliehavého právneho záujmu na určení takejto skutočnosti.

11. Upozornil na to, že podľa vyjadrenia Sociálnej poisťovne v zápisnici z ústneho pojednávania zo dňa 8. 7. 2016 vyplýva, že Sociálna poisťovňa informovala žalobcu, že nie je kompetentná riešiť spor o existenciu choroby z povolania ani základu nároku poškodeného na plnenia vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú chorobou z povolania a vyzvala žalobcu na podanie určovacej žaloby lehoty do 29. 7. 2016. V zmysle vyjadrenia Sociálnej poisťovne je sporné len to, či došlo k vzniku choroby z povolania žalobcu a nie, kto je za túto škodu zodpovedný. Podľa jeho názoru žalobca napriek zmene petitu nemá naliehavý právny záujem na určení, že za chorobu z povolania žalobcu zodpovedá žalovaný, nakoľko stále nedošlo k ustáleniu samostatnej existencie choroby z povolania žalobcu a zodpovednosť za takúto chorobu nebola sporná. Rovnako určením, že žalovaný zodpovedá za chorobu z povolania nedôjde k posilneniu práva žalobcu ani k odstráneniu sporu medzi stranami, nakoľko zodpovednosť za chorobu z povolania je jasne definovaná v príslušných ustanoveniach a nesporná v konaní pred Sociálnou poisťovňou ani v tomto spore.

12. Sociálna poisťovňa po neuznaní choroby z povolania žalovaným v rámci dávkového konania vyzvala žalovaného na podanie určovacej žaloby, ktorou sa mal domáhať určenia, že za škodu nezodpovedá. Žalovaný nemá naliehavý právny záujem na podaní akejkoľvek určovacej žaloby v tejto veci, nakoľko práva žalovaného nie sú ohrozené ani neisté. Podanie určovacej žaloby by tak bolo neúčelné, nakoľko takáto žaloba by bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Na podanie určovacej žaloby je oprávnený v tomto prípade žalobca - zamestnanec, nakoľko jeho údajne právo na plnenie v súvislosti s údajnou chorobou z povolania je ohrozené a neisté. Taktiež vyslovil názor, že nie je možné, aby bola pred súdom preukazovaná negatívna skutočnosť, a to, že žalovaný nezodpovedá za poškodenie zdravia žalobcu, ale je práve na žalobcovi, aby preukázal existenciu choroby z povolania a určenia zodpovednej osoby

13. Na záver upozornil na skutočnosť, že Sociálna poisťovňa pokračuje v konaní a nedochádza k zdržiavaniu, ako uvádza žalobca v dovolaní.

14. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca už písomne nevyjadril, odvolaciemu súdu však zaslal rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Žiar nad Hronom zo dňa 22. mája 2017, ktorým rozhodla, že

žalobca má nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 11. septembra 2014 v sume 10 596 celá EUR.

15. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nevykonal navrhované dôkazy, pričom nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

17. Zo žaloby vyplýva, že na preukázanie svojich tvrdení žalobca navrhol vykonať dôkazy, ktoré konkrétne pomenoval a označil. Okrem iného to bolo uznesenie Celoslovenskej komisie na posudzovanie chorôb z povolania číslo 7 zo dňa 21. januára 2016, ktorá schválila choroby z povolania na základe predloženej zdravotnej dokumentácie žalobcu, taktiež žalobca predložil hlásenie choroby z povolania ako aj lekársky posudok o uznaní choroby z povolania, lekársky posudok o bolestnom a o sťaženi spoločenského uplatnenia. Okresný súd pojednával dňa 20. marca 2017, pričom zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že pripustil zmenu žaloby podľa procesného podania žalobcu zo dňa 19. 12. 2016. Tiež konštatoval, že na pojednávaní uznesením rozhodol podľa § 143 O. s. p. o pripustení zmeny žaloby

18. Pokiaľ odvolací súd prehľadne zrejme písarsku chybu označenia procesného predpisu, podľa ktorého súd prvej inštancie postupoval (§ 143 O. s. p. namiesto § 143 CSP), rozhodnutie o pripustení zmeny nemožno považovať za bezchybné, pretože súd mal pripustiť zmenu žaloby v konkrétnom znení, pretože takéto rozhodnutie nie je zrozumiteľné, pričom treba zdôrazniť, že ide o podstatné rozhodnutie, ktorým strana sporu uplatňuje hmotnoprávny nárok. A hoci proti takémuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie, je potrebné venovať mu pozornosť.

19. S vyššie uvedeným úzko súvisí postup súdu, ktorým vykonal dokazovanie. Podľa § 188 ods. 1 CSP súd vykonáva dôkazy na pojednávaní. Podľa § 204 CSP sa dôkaz listinou vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah. To neplatí, ak ide o istinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený aj listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Z obsahu spisu nevyplýva, či žalovanému boli doručené všetky prílohy, dôkazy žalobcu, na ktoré sa odvoláva. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 20. 03. 2017 vyplýva, že sudca vykonal dokazovanie oboznámením - citáciou časti zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 8. 7. 2016, ako je to, že strany uviedli, že nežiadajú, aby súd oboznamoval nejaké listiny nachádzajúce sa v spise, nakoľko s týmito boli uzrozmene. Z toho možno predpokladať, že ide situáciu, ktoré predpokladá ustanovenie § 204, druhá veta CSP. To však neznamená, že súd z predložených dôkazov v konaní nemal vychádzať, a tieto nemusí vyhodnocovať. Súd pri rozhodovaní vyšiel iba zo záveru ústneho pojednávania, pričom svoje rozhodnutie založil na predpoklade, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na danom určení. So závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd dnes nestotožňuje.

20. Z oznámenia o predĺžení konania zo dňa 2. marca 2016 (číslo listu 14) vyplýva, že žalovaný sa obrátil na Celoslovenskú komisiu so žiadosťou o opätovné posúdenie uznané choroby z povolania. Je preto nepochybné, že svoju zodpovednosť neuznával. So zápisnice o ústnom pojednávaní Sociálnej poisťovne vyplýva, že žalovaný ako zodpovedný zamestnávateľ za zistenú a uznanú chorobu z povolania uskutočnil procesný úkon na zbavenie sa svojej zodpovednosti v rámci konania pred Sociálnou poisťovňou, teda nastal spor medzi žalobcom žalovaným. Žalovaný ako zamestnávateľ určil 100% mieru zavinenia poškodenému a neuznal svoju objektívnu zodpovednosť za zistenú a uznanú chorobu z povolania s tým, že určovací žalobu na súd podávať nebude. Sociálna poisťovňa postupovala v súlade s ust. § 188 zák. č. 461/2003 Z. z.. Podľa § 195 ods. 1 citovaného zákona organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie. Podľa § 196 ods. 4 účastník konania, fyzická osoba alebo právnická osoba zúčastnená na konaní, ktorí majú listiny, ktoré môžu byť dôkazom, sú povinní na výzvu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne tieto listiny predložiť. Napriek tomu žalovaný oznámil Sociálnej poisťovni dňa 2. marca 2016, že požadované doklady nepredloží, nakoľko sa obrátil na Celoslovenskú komisiu pre posudzovanie chorôb z povolania. Dňa 26. 5. 2016 žalovaný oznámil Sociálnej poisťovni, že neuznáva zodpovednosť za údajnú chorobu z povolania, pričom určil 100 % mieru zavinenia a rozsah zodpovednosti zamestnávateľa 0 %, pričom tvrdil, že poškodenie zdravia žalobcu nie je chorobou z povolania aj napriek stanovisku Celoslovenskej komisie na posudzovanie chorôb z povolania. Tvrdil, že poškodenie vzniklo za iných podmienok mimo výkonu práce v spoločnosti žalovaného. Na tomto stanovisku zotrval žalovaný aj podaním zo dňa 20. júna 2016 adresovanú Sociálnej poisťovni.

21. Správne Sociálna poisťovňa konštatovala, že nie je kompetentná riešiť tento spor medzi poškodeným zodpovedným zamestnávateľom, pričom táto skutočnosť vyplýva z § 14 Zákonníka práce. Preto žalobcu

informovala o tom, že žalovaný neuznáva objektívnu zodpovednosť, ani nepodá žalobu na súd, určovaciu žalobu na súd v tejto veci môže podať poškodený.

22. Je logické stanovisko zamestnávateľa, že pokiaľ neuznáva svoju zodpovednosť, nemá žiaden právny záujem na určovacej žalobe, ktoré by sa domáhal negatívneho určenia. V súvislosti s dokazovaním vyvstáva otázka, kto a čo je povinný v súkromnoprávnom spore preukazovať, pričom s touto otázkou nevyhnutne súvisí aj tzv. negatívna dôkazná teória. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z toho vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného. Z pravidiel, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné, pričom tento jav sa v rímskom práve označoval ako probatio diabolica. V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. Z civilnej procesualistiky sa pre túto skutočnosť používa termín negatívna dôkazná teória. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná. Na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

23. Neznamená to však absolútne, že negatívne skutočnosti nemožno preukazovať. Možno, ale iba inými pozitívnymi skutočnosťami. Hoci v právnej teórii dochádza k popieraniu tejto teórie, pričom sa argumentuje tzv. Rosenbergovou teóriou noriem, ktorá je založená na delení právnych noriem na normy základné, protinormy, protinormy protinormiem atď. Podľa nej strana v spore dokazuje len prvky tej normy, ktorej sa dovoláva, a to bez ohľadu na to, či sa tieto prvky týkajú existencie alebo neexistencie určitej skutočnosti. To znamená, že skutočnosti, ktoré zakladajú žalovaný nárok, dokazuje žalobca, a skutočnosti, ktoré nárok vylučujú alebo zrušujú, dokazuje žalovaný. Ako príklad možno odkázať v časti na rozhodnutie NS SR o pravosti kvitancie pri pôžičke (4 Cdo 13/2009), v ktorom v podstate vychádza z teórie noriem.

24. Je nepochybné, že žalobca bol odkázaný na podanie určovacej žaloby. Aj napriek tomu, že žalobca podal nesprávnu žalobu na plnenie (§ 137 písm. a) CSP), neskôr zmenil petit žaloby a vzhľadom na popieranie svojej zodpovednosti žalovaným, žiadal určiť, že za chorobu z povolania zodpovedá žalovaný tak, ako to správne uviedla Sociálna poisťovňa, ktorá o tomto nároku nemôže rozhodovať. O plnení rozhodovať však môže. Za danej situácie správne žalobca žaluje v súlade s § 137 písm. c) CSP o určenie, že tu právo je, teda sa domáha pozitívneho výroku, pričom má naliehavý právny záujem na takomto určení, pretože v dôsledku postupu žalovaného v správnom konaní, spochybňovaním nároku žalobcu sa postavenie žalobcu stalo neistým.

25. Záver súdu o tom, že žalobca nepodal žalobu v určenej lehote do 29. 7. 2016, súd nepodložil žiadnym argumentom, ktorý by svedčil o možnosti prepadnutia tejto lehoty alebo, že by v prípade nedodržania tejto lehoty súd nemohol rozhodnúť o podanej žalobe. Správne argumentuje žalobca, že ide o lehotu poriadkovú, pri ktorej nedodržaní by mohla nastať situácia, že Sociálna poisťovňa by mohla rozhodnúť na základe dôkazu, ako aj podkladov, ktoré má k dispozícii, čo nakoniec aj urobila svojím rozhodnutím zo dňa 22. mája 2017, číslo rozhodnutia 7700 - 31/2017 -ZH, ktorým žiadosti žalobcu vyhovel. Zákon pre nedodržanie lehoty stanovenej v správnom konaní nijako nesankcionuje žalobcu v sporovom konaní, ako to urobil súd prvej inštancie bez zjavného zákonného odôvodnenia a vysvetlenia, ktorú právnu pre svoj rozhodujúci právny záver aplikoval. Za daného stavu ide o svojvôľu súdu a nesprávne právne posúdenie.

26. K argumentom žalovaného odvolací súd dodáva, že nemožno nijako oddeliť zodpovednosť zamestnávateľa o predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, ktoré sa naplnia pri zákonom stanovených podmienkach. Žalovaný nepochybné popieral svoju zodpovednosť, čo je zrejmé napr. z jeho vyjadrenia zo dňa 20. 6. 2016: „... preto spoločnosti Nemark tak nemohla vzniknúť ani zodpovednosť za poškodenie zdravia poškodeného, ale vzniklo za iných podmienok a spoločnosť Nemark teda neuznáva chorobu z povolania poškodeného ...“.

27. K argumentom žalobcu uvedeným v odvolaní odvolací súd uvádza, ako bolo vyššie konštatované, že jeho názor nie je správny, ak uvádza, že na postupe Sociálnej poisťovne je správne to, že požadovala od zamestnávateľa aby, ak svoju zodpovednosť neuznáva, domáhal sa určovacou žalobou, že za škodu nezodpovedá. Žalovaný sa nemohol domáhať takéhoto určenia, pretože na takomto určení nemá naliehavý záujem. Práve z tohto dôvodu žalobca, ako poškodený, mohol podať určovaciu žalobu, v

ktorom žalovaný mohol vyvrátiť tvrdenia žalobcu zbavením sa zodpovednosti, pričom však ani jeho procesná aktivita k tomuto zmysluplnému záveru nesmerovala.

28. Taktiež nie je pravdou, že ide o vzťah medzi poisťovňou a zamestnávateľom a že žalobca účastníkom tohto vzťahu nie je. Práve v dôsledku postoja žalovaného sa musel žalobca domáhať základu nároku na súde, pretože v prípade, že by žalovaný uznal svoju zodpovednosť, k súdnemu sporu nemuselo dôjsť a žalobca by nemusel podávať žalobu. Na dosiahnutie právnej istoty zvolil správnu možnosť. Nie je pravda, že by daná žaloba nevyriešila nič, pretože by vyriešila popieranú skutočnosť, či žalovaný za chorobu z povolania zodpovedá.

29. V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie podľa vyššie uvedeného právneho záveru odvolacieho súdu v konaní pokračovať, vykonať relevantné dokazovanie na základe navrhnutých dôkazov žalobcom, tieto správne vyhodnotiť vo vzťahu k danému naliehavému záujmu žalobcu na danom určení, prípadne v dôsledku rozhodnutia Sociálnej poisťovne zistiť právoplatnosť tohto rozhodnutia a prípadne reagovať na procesný postup žalobcu, ak sa rozhodne žalobu zobrať späť v dôsledku odpadnutia predmetu sporu, pričom zohľadní, že žaloba bola podaná dôvodne.

30. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).